

1956 - 1965

Het Wonder van Bilthoven

100 JAAR STICHTSCHE CRICKET & HOCKEY CLUB

Glories met landskampioens

1956-1965

chap, talenten en groots lustrum

Op de nieuwe velden in het Heidepark is de basis gelegd voor een grootse periode in het Stichtsche hockey. Talenten vallen als rijpe appels van de boom, de mannen groeien naar een landskampioenschap, de vrouwen worden gevreesde tegenstanders en er wordt een elfde lustrum gevierd, dat Bilthoven op zijn grondvesten doet schudden.

Uitbinker Gerard Overdijkink ARCHIEF FAMILIE OVERDIJKINK

HTCC-BEKER PRELUDE VAN GOEDE TIJDEN

In april 1956 bereiken de heren van SCHC, onder aanvoering van de van BMHC gekomen gentleman full-back Hans Reus, in het Wagener Stadion de finale van de HTCC-beker, op dat moment het belangrijkste toernooi van Nederland. SCHC speelt tegen TOGO. Een spannende wedstrijd waarin de Stichtenaren net iets meer 'dash' aan de dag leggen dan TOGO (3-2 voor SCHC). De jonge Gerard Overdijkink is in deze wedstrijd de absolute uitbinker. Zijn passes vormen de basis voor menig doelpunt. Inmiddels is hij ook al opgemerkt door de KNHB en mag hij meedoen aan de centrale trainingen. Men is ervan overtuigd dat de resultaten hiervan spoedig merkbaar zullen zijn.

Gerard is volgens de redactie van De Stichtenaar niet alleen een groot hockeyer, hij is ook origineel. Na afloop van een wedstrijd demonstreert hij aan zijn medespelers hoe men zich na de douche zodanig kan afdrogen dat zelfs een handdoek van washandformaat volstaat.

Hans Reus kan beschouwd worden als de man die, met de grote animator Freddie Hooghiemstra, door zijn stijl en uitstraling Stichtsche van een provinciaal clubje naar een club van internationale betekenis tilde.

ONTLUIKEND TALENT OP HET DERDE VELD

Naast de begraafplaats Den en Rust ligt het 'derde veld'. Daarop deelt Tillemijn Zwaardemaker de lagere elftallen in. Ook al heeft SCHC nieuwe velden, dit veld blijft nog gewoon in gebruik. Op een middag in 1956 speelt daar Dames 2 tegen Hilversum 2. Vader Verloop staat daar met Jan Willem en zijn 10-jarige dochter Fuus te kijken hoe Hilversum bij rust met 1-3 voorstaat. Kort na de rust valt een Stichtsche dame geblesseerd uit. Fuusje, nèt jeugdlid geworden, maar jarenlang gehard door tuin- en straathockey met drie grote broers, vraagt of zij mag invallen. Dat is goed en twintig minuten later staat het 6-3 voor Stichtsche; Fuusje

Captain Hans Reus krijgt een bloemenkrans bij het winnen van de HTCC-beker en de felicitaties van Togo-aanvoerder Jan Kranendonk. ARCHIEF

JAN VAN GOOSWILLIGEN

Het grootste Stichtsche vrouwelijke hockeytalent aller tijden: Fuus Verloop, als 12-jarige met het Nederlands Jeugd in Engeland. Rechts voor Mieke Boon. ARCHIEF FAMILIE VERLOOP

heeft er vijf in gesoleerd. Later wordt zij captain van Oranje. Het eerste jongens A-elftal is zeer succesvol en het team ziet bijna ieder jaar kans om het kampioenschap te behalen, zo ook in 1956, wanneer het kampioen wordt van het district Gooi-Utrecht.

Het B-elftal behaalt het kampioenschap in de afdeling Gooi-Utrecht, maar jongens D breekt alle records door in een wedstrijd tegen Soest met 33-0 te winnen. In deze wedstrijd wordt Wouter Runne de absolute topscorer van 100 jaar SCHC met 18 doelpunten. De resultaten zijn bij de jongens en meisjes wisselend, maar dat mag het plezier in de hockey-sport niet bederven.

Vele jongeren spelen inmiddels mee in de seniorencompetitie en men besluit al deze jongeren samen te brengen in één team, de zogenaamde "Pupils". Voor degene die hierin mogen meespelen, betekent dit een

grote eer. Dit team veroverd zowel in 1955 als in 1956 de beker van het Bosplan-toernooi met als jeugdleider Govert Wilkink, een unieke samenwerking van het duo Gerard Overdijkink en Jan van Gooswilligen.

TALENTEN DRINGEN DOOR TOT IN HOOGSTE REGIONEN

Zoals bij de SCHC-senioren vreugde heerst over deelname aan het Nederlands elftal, zo verheugd is de jeugd als vier Stichtsche jongens in 1955 het oranje shirt mogen aantrekken voor het Nederlands jeugdelftal. Het zijn Kees van Donselaar, Gerrit van Loenen, Jan Menzo de Muinck Keizer en de kleine Belg Albert Mattart. In 1956 spelen Werners Herbers en Riens Meijer ook mee. Kees mag zelfs een keer invallen in het westelijk elftal!

De dames laten zich evenmin onbetuigd. In 1957 worden Rieneke Heslinga, Mieke Röder en Friedl de Jong uitgenodigd voor de Nederlands-elftaltraining, terwijl Rieneke en Mieke ook meespelen in interlandwedstrijden van het B-elftal.

Gezelligheid troef op het jaarlijkse Stichtsche feest in Hotel De Schouw 1956 met o.a. Hans Blijdenstein, Marleen Rutten, Piet Grove, Bob Dorhout Mees, Ben Grove, Els Rutten, Lonnie Buss, Goke Zwaardemaker en Joop Hemelraad. ARCHIEF SCHC

Het onoverwinnelijke Jongens A uit 1956. Staand: Gerrit van Loenen, Jan Willem van Waning, Kees van Donselaar, Albert Mattart, Jan Menzo de Muinck Keizer. Zittend: Folef Hooft Graafland, Riens Meijer, Jelle van der Zee, Jaap Liezenberg, Maarten Albricht en Steven Key. ARCHIEF FAMILIE VAN DER ZEE

Bij de meisjes worden in 1956 al Lucie Binkhorst en Sonja van Nus in het oranje gehesen; in 1957 is het de beurt aan Fuus Verloop en Janine Schoenmaker. Laatstgenoemden gaan mee naar een wedstrijd in Engeland.

OLYMPISCH JAAR, MAAR NIET VOOR NEDERLAND

1956 is een Olympisch jaar en de vele sporters in Nederland leven naar de Spelen in Melbourne toe. Het NOC krijgt zowaar 60.000 gulden als tegemoetkoming in de zeer kostbare uitzending. Maar van deelname komt het niet. Uit protest tegen de Russische inval in Hongarije neemt het NOC op 6 november 1956, zestien dagen voor het begin van de Spelen, het tragische besluit het Olympisch evenement te mijden. Eddie Zwier, één van de gedoodverfde deelnemers aan de Spelen, herin-

tert zich dat zijn tas al gepakt en alles geregeld was, toen op de laatste training, daags voor vertrek, het bericht kwam dat het niet doorging. De teleurstelling is groot, maar er is ook verzet. De Spelen zijn bedoeld, aldus het NOC, als een bijdrage tot een beter onderling begrip tussen de jeugd der volkeren door een sportief samenzijn. Ten aanzien van de Russische deelnemers is daarvoor nu geen basis aanwezig, meent het NOC, dat bovendien vindt dat na de gebeurtenissen in Hongarije de sfeer ontbreekt voor een feestelijke sportgebeurtenis. Een poging van de hockeyers en zeilers om het besluit ongedaan te maken, mislukt. Achteraf is het nogal merkwaardig dat Hongarije zelf wel aan de Spelen deelneemt. Ter leniging van de nood onder de Hongaren stelt het NOC een bedrag van 100.000 gulden ter beschikking.

En zo lopen drie SCHC-spelers, te weten Freddie Hooghiemstra, Gerard Overdijkink en Eddie Zwier de Olympische Spelen mis. Ook scheidrechter Jo van Donselaar blijft thuis, waarmee hij naar zijn kans op Olympische wedstrijden kan fluiten.

Dames 1 voor de warming-up in 1956. Vlnr: Lydie Vermeulen, Hetty Brouwer, Friedl de Jong, Tillemijn Geensen-Zwaardemaker, Kya Bos, Lucie Binkhorst, Mieke Röder, Sonja van Nus, Rieneke Heslinga, Annet Meijer en Jopie Baartman
ARCHIEF FAMILIE GEENSEN

Het bestuur van SCHC bij de viering van het 50-jarig bestaan in 1957. Vlnr: Harold Bicker Caarten, Dita de Graaff, Hans Blijdenstein, Teddy Dubru en Frans van den Berg.

ARCHIEF FAMILIE OVERDIJKINK

VIJFTIG JAAR FEESTELIJK UITGELUID

In het weekend van 30 en 31 maart 1957 wordt iets verlaat in het 51ste levensjaar een lustrumprogramma afgewerkt met Peter de Wit als voorzitter van de lustrumcommissie. Daarin spelen naast mixedwedstrijden en jeugd ook teams als De Batavieren en het Oranjeteam dat naar Melbourne zou gaan. Zaterdag is er na afloop van de wedstrijden een receptie in Hotel-Café-Restaurant De Schouw en een feestavond in Café-Restaurant Eemland in Soestdijk. De lustrumviering wordt zondag afgesloten met een thé-dansant in De Schouw.

Na het veelbewogen 'Olympisch jaar' gaat SCHC het seizoen met zes herenteams de 'bovenbond' in. Het eerste team gaat goed van start, maar verliest na enkele wedstrijden van Laren. Daarna is de vaart eruit en uiteindelijk eindigt het eerste in de middenmoot. Gerard Overdijkink is om studieredenen naar de Delftse Studenten vertrokken en wordt node gemist. In het team spelen dit jaar Jan Logger, Hans Both, Werner Herbers, Jan Menzo de Muinck Keizer, Jan van Gooswilligen, Peter van der

Laan, Freddie Hooghiemstra, Riens Meyer, Eddie Zwier, Albert Mattart, Kees van Donselaar en incidenteel Peter Verhoeff, Bob Dorhout Mees en Jan Willem Verloop.

Het tweede is weer terug in de overgangsklasse en doet het prima, maar eindigt onder de beproefde leiding van captain Lucas de Booy, na een zwak slot als derde van onderen.

Op internationaal gebied speelt Eddie Zwier drie interlands, die zijn totaal op elf brengen. Jaap Leemhuis speelt in het Nederlands jeugdelftal en Werner Herbers en Jan Menzo Muinck Keizer in het C-elftal. Onze jeugd wint dit jaar opnieuw het Bosplan- en het Obbink-toernooi.

SEIZOEN 1958-59: GEDENKWAARDIG NAAR EEUWIGE ROEM

Na een avontuurlijke competitie, waarin het eerste team voortreffelijk wordt gecoacht door voetballer Cor van Nus (bijgenaamd John Mental), bereiken de Stichtsche mannen de laatste ronde in de aanloop tot een mogelijk landskampioenschap. De wekelijkse trainingen op de donderdagen aan het eind van de middag en het samen eten bij An van Benthem, die vlakbij het veld om de hoek woont, dragen bij aan een sterke teamgeest. Hierdoor kan succes niet uitblijven. Gedenkwaardig is de uitwedstrijd naar Groninger Studenten. De grote reis naar het Noorden wordt gemaakt door op de botter van Jan Sauer over te steken van Huizen naar Lemmer. De Zuiderzee blijft gelukkig rustig doch een zeezieke

Aanstaande landskampioenen tijdens de bottertocht op het IJsselmeer. Vlnr: Werner Herbers, Hans Both, Freddie Hooghiemstra en Jan Willem Verloop. Kampioensnummer DE STICHTENAAR 1959

Op belangrijke momenten heeft Stichtsche haar eigen animeermeisjes zoals Len Overdijkink met Nederlands Elftal coach Rein de Waal in 1959.

ARCHIEF FAMILIE OVERDIJKINK

Schipper Both maakt een navigatiefoutje richting Lemmer - aankomst Stavoren. Het gezelschap, verrijkt met enkele Stichtsche bestuursleden en de voor deze wedstrijd aangewezen westelijke scheidsrechter Henri Herrebrugh, bereikt zonder averij of schipbreuk te hebben geleden het hoge Noorden.

Daar op zondagmorgen aangekomen wordt een ambtenaar van Rijkswaterstaat bereid gevonden om per bromfiets de invasie te begeleiden om bij gesloten bruggen voor doorgang te zorgen. De annalen vermelden niet of deze Waterstater tot aan Groningen is meegefietst. Alhoewel in Bilthoven met 10-0 van de Groninger Studenten was gewonnen, behaalt SCHC vijf minuten voor tijd een moeizame 0-1 overwinning. Maar ja, de reis zit nog in de zeemansbenen. Na een perfecte ontvangst met veel bier en een diner op de sociëteit Mutua Fides gaat veiligheidshalve de terugreis naar het Sticht maar per NS. Hoe en of de botter van Jan Sauer ooit is teruggekomen, is tot op heden onbekend gebleven.

OP 9 JANUARI 1958 OVERLIJDT ERELID J.M. KAKEBEEKE

SCHC had altijd zijn volle aandacht en hij volgde jarenlang de verrichtingen van de Stichtsche elftallen.

In de jaren 1925-1926 hockeide SCHC (toentertijd nog "Utrecht" genoemd) ook al bij het Heidepark en er vormde zich toen een driemanschap met de heren Kakebeeke, Hupkes en Mundt. Van dit driemanschap was de heer Kakebeeke de grote stuwkracht en hij verzette het meeste werk om de Stichtsche van de hei naar het prachtige veld van de heer Kessler te brengen. Dankzij dit drietal, maar vooral door toedoen van de heer Kakebeeke vond in 1927 de fusie plaats tussen cricketers en hockeyers en ontstond SCHC.

ZENUWEN GIENEN DOOR DUIZENDEN KELEN

In de laatste wedstrijd wordt op 31 mei 1959 thuis gespeeld tegen Venlo. Om het landskampioenschap te bereiken, moet Stichtsche minimaal gelijkspelen. Nog nooit was er zoveel publiek op SCHC. Er waren zeker 4000 bezoekers. In een zinderende wedstrijd, waar de zenuwen door duizenden kelen gierden, wordt uiteindelijk gelijk gespeeld (1-1, Peter Verhoeff scoort voor SCHC). De kampioenen zijn aanvoerder Freddie

Freddie Hooghiemstra belaaft de keeper van Venlo tijdens de kampioenswedstrijd.

LUSTRUMSTICHTENAAR 1962

Een uitgelaten publiek neemt aanvoerder Freddie Hooghiemstra op de schouders. ARCHIEF FAMILIE VAN DER ZEE

op de schouderes

Rijktoer door Bilthoven met de landskampioenen. ARCHIEF JAN VAN GOOSWILLIGEN

Hooghiemstra, Hans Both, Jan Menzo de Muinck Keizer, Werner Herbers, Jan van Gooswilligen, Jan Willem Verloop, Riens Meyer, Peter Verhoeff, Eddie Zwier, Bob Dorhout Mees, Albert Mattart en Jaap Leemhuis. Na afloop van de wedstrijd natuurlijk bloemen, ballonnen, de beker van de bondsvoorzitter, champagne van Delftse Studenten en een krans van de burgemeester. Daarna wordt op het terras gratis drank geschonken en zijn er de afgevaardigden van diverse hockeyverenigingen met felicitaties. Er volgt een ronde door het dorp, voorafgegaan door De Biltse Harmonie. De treinenloop wordt gestagneerd en dan volgt er een groots feest tot in de kleine uurtjes. De bende in het clubhuis is naderhand gigantisch, maar de familie Van Neerbos zorgt er, zoals altijd, voor dat alles weer wordt opgeruimd.

Freddie Hooghiemstra, de captain, schrijft in het kampioensnummer het volgende: *“Nu de hoogste top op hockeygebied is bereikt, dreigt een groot gevaar, namelijk de tevredenheid met de geleverde prestatie, waarin de achteruitgang reeds verborgen zit. Aangezien een gewaarschuwd man voor twee telt, moet het eerste elftal met 22 man zeker in staat geacht worden, de mentale*

kracht op te brengen, de oneindig veel moeilijkere taak onbepaalde tijd aan de top te blijven, met glans te volbrengen. Heren I, let op uw saeck!”

HOTEL BRANDS C.Q. DE SCHOUW

Al in de jaren dat de Schouw op het Emmaplein in Bilthoven nog Hotel Brands heet, is de illustere Stichtsche Cricket & Hockey Club er kind aan huis. Wanneer er wat te vieren valt – en dat is nogal eens het geval – gebeurt het daar.

In de jaren '50, als Ko Nijssen eigenaar is en de obers Nol, Theo en Koos iijzig correct rondmarcheren, wordt elke overwinning uitputtend gevierd. Een team dat heeft gewonnen neemt plaats, de spelers kijken elkaar dan even aan en dan klinkt als uit één keel de kreet: “Theóóóó!!” Daarop komt Theo met kleine afgemeten pasjes aangelopen en vraagt met opgetrokken wenkbrauwen: “Heeft een van de heren mij geroepen?”

Het wil, naarmate langer op de overwinning wordt gedronken, wel eens gebeuren dat iemand een bierpul onder tafel vandaan haalt en die aan Theo, Nol of Koos overhandigt met de woorden: “Ach, wil je die even naar het urinoir brengen en een nieuwe brengen?” Ze waren er niet te beroerd voor...

Als SCHC in 1959 de landstitel behaalt, is er voor anderen dan clubleden dagenlang geen plaats in De Schouw. Het feest, zondag begonnen, woedt dinsdagmorgen nog in alle hevigheid voort. Dan komt Ko Nijssen binnen met de woorden: “Zeg jongens, vinden jullie het heel erg naar, maar jullie gezichten staan me opeens niet meer aan, ik kan er echt niet meer tegen. Alsjeblieft...”

STERREN STRALEN OVERAL

Eddie Zwier en Jan Willem Verloop scoren dit jaar samen dertien goals en de gehele ploeg krijgt hierdoor een oppepper. Deze vreugderoes heeft ook z'n weerslag op onze vertegenwoordigers in het Oranje shirt.

Freddie Hooghiemstra bouwt zijn interlands uit tot 34, Eddie Zwier tot 21 en Jan van Gooswilligen debuteert met zes interlandwedstrijden.

Hans Both en Bob Dorhout Mees komen in het B-elftal en Werner Herbers, Jan Menzo de Muinck Keizer en Jan Willem Verloop in het C-elftal. Het tweede team speelde ook heel behoorlijk en eindigt op een derde plaats. In dit elftal spelen naast Jaap Leemhuis regelmatig ook Jelle van der Zee, Lucas de Booy, Eddie van Seventer, Kees van Donselaar, Jaap Liezenberg, Albert Mattart, Jan Kluyver, Jan van de Pol en Frans van Slooten.

Vermeldenswaard is misschien dat het vijfde team dit seizoen promoveert naar de tweede klasse. Het team is voor insiders beter bekend als de 'Luytenboys', die voor een verslaggeving in De Stichtenaar zorgen waarbij het lijkt of de prestaties van Heren 1 verbleken.

ALL ROUND ENTERTAINER/KAPELMEESTER LUCAS DE BOOY

Jan Willem Verloop herinnert zich dat in Den Haag tegen HGC werd gespeeld: "Na afloop chinezen in 'No Ping'. Toen het op betalen aankwam, zei Eddie: no ping! We hielden dit zo'n 10 minuten vol, totdat zich ongeveer acht Chinezen dreigend om onze tafel hadden opgesteld. We betaalden, maar er kwam, omdat Kees van Donselaar een nasi goreng speciaal zou hebben besteld, een dubbeltje tekort! Tenslotte toverde Lucas de Booy een halve cent tevoorschijn, legde die op tafel met de woorden: "dubbeltje speciaal". Lucas had sowieso *a way with words*; toen we na het beroemde Helmond-toernooi bij de familie Tuininga thuis waren genood op hun befaamde hutspotmaaltijd stelde Lucas de gastvrouw voor: "Mevrouw Tuininga, als ik nou es met u de tuin in ga...". Wij zaten aan een lange tafel met onze gastheer aan het hoofd. Op diens bevel "borden hoog" slingerde hij grote kwakken hutspot met zijn pollepel als strafcorners over de tafel. Wij moesten ons kostje met ons bord zien te vangen.

Lucas de Booy is met zijn kwartet dé entertainer van het Sticht.

ARCHIEF FAMILIE DE BOOY

Heren 1 start in 1959-1960 met het winnen van de Westend Cup in Helmond. Doelman Bob Dorhout Mees schittert in de finale tegen Amsterdam. ARCHIEF JAN VAN GOOSWILLIGEN

Lucas was ook klarinettist/zanger en bandleider op de (vele) Stichtsche feesten. Zijn succesnummers waren 'Get your kicks on Route 66' en 'I can't give you anything but love, baby', waarop vele, op SCHC geïnspireerde, tekstvarianties zijn verzonden."

DAMES ZORGEN VOOR HOOP EN GLORIE

Stichtsche is in 1959 in het glorierijke bezit van vier dameselftallen met nog enkele reserves achter de hand. In het seizoen 1959-'60 krijgt SCHC er een studententeam bij. Het team wordt gevormd door dames van de UVSV, waardoor er voor het eerst sinds jaren weer gespeeld wordt met vijf teams. Dit jaar worden Sonja van Nus, Lucie Binkhorst, Mieke Röder en Lideke Veldman uitgenodigd om met 'De Zwarte Tulpen' (vereniging van oud-Nederlands Elftal speelsters) deel te nemen aan een toernooi in Schotland. Ook Fuus Verloop maakt intussen deel uit van 'De Zwarte Tulpen'.

In het nieuwe seizoen 1959-1960 start het eerste herenelftal direct met het winnen van de West-End Cup, dat in de oneven jaren wordt gespeeld. Er wordt met 3-0 van een Italiaans elftal gewonnen en 1-1 gelijk gespeeld tegen 'de rest van Nederland'.

En geen wonder; de conditie is optimaal want de trainer is niemand minder dan Hans Kraay sr., de voetbalinternational...

MANNEN MET RODE HEMDEN EN BLAUWE MOUWEN...

In 1960 hebben er vele veranderingen plaats. Heren 1 gaat spelen in nieuwe rode hemden met blauwe mouwen en kraag. Na het kampioenschap gaan ze vlot van start met onder andere een 5-0 overwinning op TOGO, doch daarna zakken de prestaties langzaam maar zeker naar een dieptepunt, te weten de vijfde plaats. Een aantal spelers heeft het team verlaten onder wie Bob Dorhout Mees (vervangen door Jelle van der Zee) en Jan Willem Verloop (vervangen door Jan Karel Bout) en de knipperlichtdeelname van Jaap Leemhuis doet de zaak ook weinig goed.

Dames I is geïnspireerd bezig en behaalt in het seizoen 1960-1961 het kampioenschap van de promotieklasse. Ondanks dit kampioenschap zit een promotie naar de eerste klasse er niet in...

Teamsamenstelling: Lideke Veldman, Marijke Koster, Annet Meyer, Lonnie Buss, Mieke Röder, Annie Star Busmann, Ety Ten Bokum, Hetty Nieuwenhuys, Sonja van Nus, Fuus Verloop en Lucie Binkhorst.

HET BESTUUR

Op de algemene ledenvergadering van 9 oktober 1960 wordt het Algemeen Bestuur als volgt samengesteld: Hans Blijdenstein, voorzitter; Peter De Wit, secretaris; Teddy Dubru, penningmeester; Jan Sauer, en cricketcommissaris Jan Key. Het hockeybestuur wordt gevormd door: Jan Sauer, voorzitter; Tillemijn Geensen-Zwaardemaker, secretaris; Teddy Dubru, penningmeester; Freddie Hooghiemstra, vice-voorzitter; Frans van den Berg, terreincommissaris; Albert Mattart, Eddy Zwier en Job van der Have (jeugdbestuur).

DRIE VELDEN VOOR 400 POPELENDE LEDEN?

Het ledenaantal is thans opgelopen tot bijna 400 leden. En wat heeft de club aan deze popelende schare leden te bieden? Slechts drie velden! Weliswaar zijn er vijf velden, maar twee ervan staan buitenspel. Het vierde veld is bij bestuursbesluit heilig verklaard en toegewezen aan Heren 1; het vijfde veld, altijd al in slechte staat, is 'bij bestuursbesluiteloosheid'

verworden tot een weiland. De 'noodtoestand' wordt afgekondigd en men wacht met spanning op suggesties van leden en op de activiteiten van het bestuur. Het bestuur overweegt een ledenstop (doch doet dit liever niet) en streeft naar het instellen van een ballotagecommissie, die het vroegere (sport)leven van de kandidaat natrekt. Een onderwerp voor ware discussies.

Ook het aantal jeugdteams breidt zich uit. De jongste jeugd (10-11 jaar) is met name bij de jongens ruim vertegenwoordigd. Deze groep wordt aangeduid met het Verre Oosten en de vier teams krijgen de namen Australië, Pakistan, India en Nieuw-Zeeland. Zij spelen een onderlinge competitie.

JAARLIJKS ONDERLING MIXEDHOCKEY CLUBHOOGTEPUNT

Op nieuwjaarsdag 1961 wordt gespeeld om de Godfried (Piet) Hondius wisselbeker. Een mixedtoernooi, jarenlang georganiseerd door Godfried Hondius en Herbert Bloembergen, waaraan alle leden meedoen. Zowel

Op Oudejaarsdag wordt traditioneel gevoetbald tegen AVVV-Bilthoven.

Een gelegenheidsteam van lokale grootheden. ARCHIEF FAMILIE DE BOOY

de allerjongsten als de alleroudsten spelen met elkaar in één elftal. Zo'n zestien spelers per team, waarbij er in een team meestal hele families spelen. Er wordt door 22 teams deelgenomen aan het toernooi. De teams met prachtige fantasienamen als: Hemelradiussen, Zeeën, Brave Hendriken, Zuurtjes en Sprokkelaars. De wisselbeker gaat met de winnaar naar huis en zal volgend jaar opnieuw worden ingezet. Toen de wisselbeker, waarop de namen van de captains waren gegraveerd, in het ongereede geraakt, stelt Godfried een nieuwe wisselprijs beschikbaar, bijgenaamd 'De Gouden Hondius Wisselbeker'.

REDACTIELEDEN MET PENSGIEN

Wegens het bereiken van de "pensioengerechtigde" leeftijd treden Hans Smits, Ben Grove en Jan Sauer af. Inmiddels ingewerkt wordt het rode corrigeerpotlood overgedragen aan Aat Hooft Graafland (stijlvolle schrijfstijl), Jan van de Pol (zijn pen hanteert hij even subliem als zijn stick), Anneke Leemhuis en Hetty Koemans. Beiden staan garant voor een straffe organisatie en een gezonde dosis humor. Met veel enthousiaste gaan de nieuwe scribenten het nieuwe jaar in.

REDACTIEVEEG OVER VAN OYENSTEEG

Van De Stichtenaarredactie: *"Bilthoven, ook wel de Stichtse Lustwarande genoemd, is een rustiek en deftig oord. Het bezit zijn station, tegenwoordig een modern winkelcentrum, zijn villa's en zijn sportverenigingen, kortom, het past uitstekend in de Utrechtse forensenstreek. Voordat het oog van menig zakenman op Bilthoven viel, was er echter al van enige bewoning sprake. Enkele landweggetjes verbonden de verspreid staande boerderijen, terwijl dagelijks ook de Utrechtse postkoets langskwam. Deze schone tijden zijn nu voorbij, maar de landweggetjes zijn nog over.*

Eén ervan, de Van Oyensteeg, is zelfs een belangrijke weg geworden. Het uitdijende forensendorp moest ook zijn vertier hebben en liet aan deze steeg een prachtig sportveldencomplex aanleggen, waardoor het verkeer over dit nauwelijks verharde paadje toenam. De UMO legde er een rijwielpad aan, maar Rijkswaterstaat -of was het De Gemeente- achtte verbetering van het 19e eeuwse wegdek overbodig.

Het wegdek is zeer slecht en absoluut ongeschikt voor zwaar gemotoriseerd verkeer. Aangezien ook de Kees Boekeschool aan dit landweggetje ligt lijkt het tijd dit weggetje eens te verharren. Bovendien, mochten onze velden ooit nog eens in aanmerking komen voor het spelen van interlandwedstrijden, dan kunnen wij het publiek toch niet over zulke wegen ontvangen!!"

ZAAHOCKEY DE OPLOSSING VOOR VERVELING?

De competitie loopt in de wintermaanden gewoon door, maar gezien de soms barre weersomstandigheden moeten er wel eens wedstrijden worden afgelast. De trouwe hockeyer, gewend op zondag vroeg op te staan, te sporten en aan het einde van de dag vertier te zoeken aan de bar, ziet de sportloze zondagen als verloren zondagen. Er is echter een oplossing. Sinds enige tijd wordt in Nederland zaalhockey gespeeld. Weliswaar op zeer kleine schaal, enerzijds omdat de belangstelling voor veldhockey veel groter is, anderzijds omdat er te weinig geschikte zalen zijn. Toch zou zaalhockey de ideale oplossing zijn voor onze sportloze zondagen. De KNHB begint langzaam het belang van zaalhockey in te zien, want in het nieuwste spelreglement van 1960 zijn ook zaalhockeyspelregels opgenomen.

SCHC gaat een onderzoek doen naar de belangstelling binnen de vereniging en zich wenden tot de commissie van bijstand Gooi-Utrecht, die al een tijdje propaganda maakt voor het zaalhockey.

In 1961 wordt Dames 1 kampioen van de promotieklasse. Staand vlnr: Marijke Koster, Lideke Veldman, Lida Jannink, Marijke Terwee, Fuus Verloop en Annet Meijer. Zittend vlnr: Eva Johan Gülcher, Annie Star Busman, Mieke Röder, Lucie Binkhorst en Tineke Boosman. ARCHIEF SCHC

INTERNATIONALE TOERNOOIEN

De oppeppertjes van het seizoen zijn natuurlijk de toernooien:

In Hamburg participeert men in het Internationale Uhlenhorster toernooi (april 1961). Op het feest in het deftige maar stijve Atlantic Hotel in Hamburg wint Riens Meijer een fiets. Om enige sfeer en stemming te maken is Riens met die fiets over de tafels van het diner gaan rijden. Van het ene op het andere moment werd het feest leuk, zo bleek uit alle reacties. De gewonnen fiets hebben ze daar gedemonteerd en aan mooie dames hebben ze delen van de fiets gegeven met het verzoek dit per post naar Nederland te versturen. De drie maanden daarna krijgt Riens regelmatig via de post een stuk van zijn fiets weer terug!

Eén van de Uhlenhorster spelers, Jörg Altmann, komt naar Nederland en meldt zich aan als lid van Stichtsche.

CHER MADAME LA MAÎTRESSE DU TOUQUET!

Ook gaat men naar het jaarlijks Pinkstertoernooi in Le Touquet, onder leiding van Lucas de Booy en Eddy van Seventer. Le Touquet is een mooie en verleidelijke badplaats aan de Noord-Franse westkust, dat over een casino beschikt. Dit is het gezelschap al enige malen noodlottig

Pinksteren en Le Touquet een jarenlange traditie voor Stichtsche teams onder leiding van Lucas de Booy en Eddy van Seventer. ARCHIEF FAMILIE VAN DER ZEE

geworden. Echter, een beroep op de bank om geld voor benzine om weer thuis te komen, is nog nimmer tevergeefs geweest.

Jan Willem Verloop schrijft: “Met Eddy van Seventer was altijd wel wat te beleven - zo mochten wij met hem mee in zijn Opel naar het beroemde toernooi in Le Touquet. Bij de ontvangst ten gemeentehuize had SCHC al een onvergetelijke indruk gemaakt met de toespraak van onze captain, Freddie Hooghiemstra - die de burgemeester en diens echtgenote aldus toesprak: “Monsieur le Maire, madame la Maitresse (grote hilariteit), vos amis Hollandais vous offrent ce Spoutnik sans ‘pipi’ (edammer kaasje). Merci.”

Wij sliepen in tenten, wat onze Franse vriendinnen armoedig bleken te vinden. Maar wij wonnen wel het toernooi. Eddy ramde bij een feestelijke overwinningsslalom over de boulevard een band kapot tegen een hoge drempel. Hij had geen geld, zei hij. Ging daarom even naar het casino en verzocht ons, zijn passagiers, de auto naar een garage (5 km verderop) te willen duwen. Wat wij deden. Na een uurtje kwam Eddy terug en trakteeerde op champagne omdat hij dat “énorm had verdiend”, zei hij. Op de terugweg richting Den Haag lag iedereen te slapen. Chauffeur Eddy probeerde zichzelf wakker te houden door het croonen van Nat King Cole nummers. Plotseling stond hij vol op de remmen, wij tolden door de auto, midden op de A12. Eddy had de rode Nutricia-reclame bij Zoetermeer voor een stoplicht aangezien...”

Aan het einde van het seizoen 1960-1961 behaalt Heren 1 (thans een zorgenkindje) de vijfde plaats in de eerste klasse. Dames 1 speelt in de promotieklasse B en vecht in het Wagener Stadion tegen Amsterdam om de zo begeerde plaats in de eerste klasse. Deze plaats wordt echter niet behaald.

EEN TESTAMENT VAN ZAND EN KUNSTMEST...

In september 1961 wordt Frans van den Berg, terreincommissaris, tot erelid benoemd. Hij is op dat moment aan zijn ziekbed gekluisterd, maar schrijft in een brief aan SCHC dat hij blij is met de benoeming. “Het domweg lid zijn, goals maken en kritiek hebben, maakt je geen gelukkig lid van de club. Maak je eens nuttig met losse polletjes aantrappen, eens een hok uitmesten of in de drukke tijd Chris (*van Neerbos, de groundsman. Red*) eens helpen, dan pas ben je voor jezelf een nuttig lid. Of je dan erelid wordt of niet, daar draait het niet om”. Vanaf zijn ziekbed meldt hij dat er nog zand en kunstmest besteld moet worden. Echter, een maand later overlijdt Frans aan een hartaanval.

Keeper Bob Dorhout Mees onderschept een duel tussen Riens Meijer (links) en Henk Bleekemolen van Laren. ARCHIEF FAMILIE OVERDIJKINK

STICHTSCHE REBELLIE VOOR ROME

Als logisch gevolg van het landskampioenschap springen prestaties van diverse individuele SCHC-spelers en -speelsters in het oog en zijn zij op internationale toernooien actief, waaronder de voorbereiding van de Olympische Spelen van Rome 1960. SCHC is ruim vertegenwoordigd met Freddie Hooghiemstra, Eddie Zwier, Jan van Gooswilligen, Jaap Leemhuis en Hans Both. Werner Herbers bedankt om studieredenen

en Gerard Overdijkink speelt nu voor Delftse Studenten. De voorbereiding gaat met veel strubbelingen gepaard. Tien spelers van de Olympische selectie zijn niet tevreden met de aanpak van de vijfkoppige elftalcommissie. Het tiental kiest voor Rein de Waal, de succesvolle coach die het team ook heeft klaargestoomd voor Melbourne, maar dat wil de KNHB niet. Van de tien ontevredenen besluiten uiteindelijk Freddie Hooghiemstra, Eddie Zwier, Jan van Gooswilligen en Gerard Overdijkink in juni 1959 te bedanken voor de eer. De Stichtsche rebellen veroorzaken een publieke rel in de hockeywereld, die nooit eerder is vertoond. Ondertussen pakt Jan Willem Verloop zijn enige interland mee tegen Duitsland. De hockeybond zit behoorlijk met het probleem in zijn maag als landskampioen Stichtsche op een septembertoernooi in Laren ook nog eens met 1-1 gelijkspeelt tegen het Nederlands elftal in Batavierenshirts... De opstandige rebellen krijgen uiteindelijk hun zin: er komt een nieuw driemanschap met als coach Jan Anjema, en getraind door Pakistaan Ahman Kallat en Hans Kraay, maar het blijkt een slechte keuze en de prestaties zijn er naar. Nederland eindigt in Rome als negende! Nota bene het team dat vier jaar eerder voor Melbourne als mogelijke winnaar stond geboekt.

OORLOG OP DE FLANKEN

In het lustrumseizoen 1961-1962 behalen de “Golden Boys” van Heren 1 nog een zilveren tweede plaats in de westelijke eerste klasse achter kampioen Amsterdam.

Jarenlang behoren Laren en Stichtsche tot de nationale hockeytop en er heerst stevige rivaliteit, die per seizoen zijn hoogtepunt vindt in het treffen tussen linkshalf Riens Meyer en hun rechtsbuiten Henk Bleekemolen. Deze beide klerenkasten, voor wie elke disco zijn bestaande uitsmijter zó zou willen inruilen, zijn zwaar, ruw én toch zeer snel. Omdat er wel eens slachtoffers onder het publiek vallen – de heren beuken elkaar namelijk nogal eens over de zijlijn – heeft Laren stevige houten schotten op 1,5 meter van de buitenlijn laten aanbrengen, die in de rust kunnen worden verplaatst. Ook staat er naast een EHBO-post een ambulance van de GGD met lopende motor gereed. Heerlijke wedstrijden...

In februari 1962 worden Jan Menzo de Muinck Keijzer, Jelle van der Zee, Jan Kluyver en Frank Zweerts uitgenodigd voor de centrale training van het Nederlands elftal, naast Jan van Gooswilligen, Werners Herbers en Jaap Leemhuis.

Wereldkampioen Judo Anton Geesink doet de begin bully met burgemeester Fabius van de Gemeente De Bilt voor de lustrumfinale onder het toezien van Freddie Hooghiemstra. ARCHIEF FAMILIE VAN DER ZEE

GROOTS INTERNATIONAAL LUSTRUMPROGRAMMA

Het elfde lustrum wordt op indrukwekkende wijze gevierd. Freddie Hooghiemstra heeft in de totstandkoming van het programma een groot aandeel. Zo is er de eerste dag een judodemonstratie door Anton Geesink met zijn Kodokan-dojo, een internationaal toernooi met teams uit Engeland, Barcelona, Hamburg en Keulen, en een Amerikaanse kalkoenbarbecue, afgesloten met een feest in het clubhuis, muzikaal omlijst door Jelle van der Zee met zijn Rainy City Seven en barpianist Oelie van Uffelen. De tweede dag is er een wedstrijd tussen het Nederland elftal en de sterkste toernooispeelers. De 'bully off' gaat tussen wereldkampioen judo Anton Geesink en burgemeester Fabius. De dag wordt afgesloten met een thé-dansant in het clubhuis met muziek van het Birdland Quintet. Natuurlijk wordt er ook gecricket. Het veldencomplex ligt er zoals altijd schitterend bij. Verantwoordelijk daarvoor is Chris van Neerbos, die de velden als zijn troetelkindjes beschouwt.

HOUTJE-TOUWTJE JAS MET MINGVAAS

Mixed toernooien zijn er in die tijd vele; men speelt met zes heren en vijf dames. Eén van de meest door het eerste geliefde tweedaagse toernooien is "PieWie" (Enschede), waar de Twentse meisjes om onverklaarbare redenen de heren uit 't Westen interessanter vinden dan hun eigen Tukkers. 's Avonds zijn er soms borrels of feesten bij mensen thuis. SCHC heeft zeker een onvergetelijke herinnering achtergelaten in de vorm van een tot duizend scherven gereduceerde onbetaalbare MING-vaas, die mee kwam met de klossen van een haastig aangeschoten houtje-touwtje jas in de hal van een textielbaron - die had je toen nog...

TOTOO-T U OOK?

In januari beraadt het bestuur zich over deelname aan de Voetbaltoto. Vele Stichtsche leden zijn donateur van een voetbalvereniging om mee te kunnen doen aan de toto. Dit geld gaat nu voor SCHC verloren en men is op zoek naar iemand die wekelijks de formulieren uitgeeft. Gerard Overdijkink geeft zich voor deze functie op. Men kan bij hem de registratiekaarten ophalen. Vanaf nu wordt er druk gepoold, maar werd er ook gewonnen...?

Aan de redactietafel vindt een verschuiving plaats. Aat Hooft Graafland legt zijn taak neer en Pien Reus schuift aan tafel aan.

TIJD VOOR BUFFET EN NORMEN EN WAARDEN

Freddie Hooghiemstra wordt in 1963 voorzitter van de hockeyafdeling en houdt op de ledenvergadering een wervend betoog over zijn zienswijzen. Zo zou hij graag zien dat de individuele verantwoordelijkheid en activiteit wordt gestimuleerd door een zo groot mogelijke decentralisatie van het bestuursapparaat. Voorts zou hij een grotere bescheidenheid bij velen, maar met name bij de jeugd niet misplaatst vinden. De goodwill van de club naar buiten toe is zeer belangrijk en met dergelijk gedrag kan deze voor de gehele club bedorven worden.

Voorts blijft hij, ondanks sommige tegenstanders, het in eigen beheer houden van het buffet als iets unieks beschouwen. Een werkstudent met verantwoordelijkheidsgevoel zal worden opgeleid tot opperleiding en hij verwacht dat de huidige enthousiaste buffetdames het werk kunnen blijven verrichten en dat uit handen geven van het buffet niet nodig zal zijn. Hoewel hij overtuigd is van zijn mening dat mensen met ambitie ook zonder leiding heel ver kunnen komen in de sport, is georganiseerde training met een trainer van groot belang, mits het enthousiasme van de

Stichtsche doet mee aan de voetballoto

en Heren 1 doet mee. ARCHIEF FAMILIE VAN DER ZEE

heren 1 doet mee

Dames 1 onder aanvoering van Mieke Röder verrast het bestuur met een verjaarsaart op de lustrumreceptie. ARCHIEF FAMILIE OVERDIJKINK

spelers zelf komt. Vooral bij dat laatste heeft hij bij het training geven slechte ervaringen opgedaan. Tenslotte pleit hij voor opofferingsgezindheid, het iets voor je club over hebben; zowel voor jezelf als voor je club iets willen bereiken; op sportief en gezelligheidsgebied. Het is duidelijk dat de nieuwe hockeyvoorzitter zijn taak zeer serieus opvat en een visie heeft voor de nabije toekomst.

Dames 1 gaat het seizoen 1963-1964 in met een nieuwe opstelling: Bes van Pinxteren, Marijke Koster, Cocky Gerritsen, Tineke Boosman, Mieke Röder, Marijke Jansen, Marijke Terwee, Eva Johan Gülcher, Fuus Verloop, Lida Jannink en Lucie Binkhorst.

Het jaar 1964 staat in het teken van de velduitbreiding met de daarvoor noodzakelijke verbouwing van het clubhuis. Meer dan ooit zal SCHC daarbij de medewerking nodig hebben van alle leden en belangstellenden.

WAT TE DOEN IN EEN GESLOTEN SEIZOEN?

Tot dusver wordt het competitieprogramma in de winter gewoon afgewerkt. Nu ja gewoon... er zijn natuurlijk strenge winters, waarop er bepaalde dagen niet gespeeld kan worden. Dan steekt de vraag de kop op: "Moeten we in de winter niet radicaal stoppen?" Ook de KNHB heeft

zich die vraag gesteld en is met een oplossing gekomen. Men meent een winterstop in te voeren van 16 december tot 1 februari, maar... dan moesten de inhaalwedstrijden in het gesloten seizoen gespeeld worden. Dit zou er op neerkomen dat er dan toch gespeeld moet worden. De voorkeur geniet een gesloten seizoen van 1 december tot 1 maart, maar dan blijven er maar 20 zondagen over, en daar gaan dan nog Pasen en dergelijke vanaf. En wil iedereen wel drie maanden stoppen met hockeyen? De KNHB zal zich over dit vraagstuk buigen.

Zoals in 1961 al werd aangekondigd, gaat langzaam maar zeker het zaalhockey een rol spelen. Op 25 januari 1964 wordt in de Expohal in Hilversum een zaalhockeytoernooi georganiseerd door de MHC Hilversum. Zeven heren- en zeven damesnegentallen uit de regio doen mee, waaronder SCHC.

Het is even wennen voor iedereen: de andere spelregels, het razendsnelle spel en het spelen via de zijbalken is beslist heel anders dan veldhockey. Hoewel captain Gerard Overdijkink aan de Hilversumse organisatie meldt dat SCHC vorig jaar 'opzettelijk' niet was uitgenodigd om thans meer kans op de overwinning te hebben, worden de Stichtsche teams met 5-1, 5-0 en in de finale met 6-0 verslagen. De dames staan hun 'vrouwtje', maar laten het bij twee zeges.

EERBEWIJS OBBINK-TILLEMIJNTOERNOOI

Zoals ieder jaar wordt ook dit jaar het Obbinktoernooi verspeeld. Dit jongenstoernooi, genoemd naar Ko Obbink, één van de eerste jeugdleiders van Nederland uit de laat '30, begin jaren '40 zal in de Paasvakantie gespeeld worden. Er doet dit jaar zelfs een Engels jongensteam mee, en voor het eerst doen ook de meisjes mee. Het meisjestoernooi wordt vernoemd naar Tillemijn Geensen-Zwaardemaker wier activiteiten voor SCHC onuitputtelijk zijn en beloond met het erelidmaatschap. Naast haar functie van secretaresse van het bestuur, is zij jarenlang de stuwende kracht achter de jeugdteams, en dan met name de meisjes. Voortaan zal het toernooi dan ook het Obbink-Tillemijntoernooi heten. In de lunchpauze van het toernooi gaan de captains van beide teams met de voorzitter van het jeugdbestuur naar Den en Rust, om een krans bij het graf van Ko Obbink te leggen.

FREDDIE VINDT HET GENOEG...

Op 11 april 1964 speelt Freddie Hooghiemstra, de wereldster van weleer, zijn laatste wedstrijd. Hij zet daarmee een streep onder zijn actieve hoc-

keyloopbaan. Hij zal samen met zijn 'Stichtsche getrouwen' spelen tegen de 'Vrienden van Freddie', een team met vele beroemde oud-internationals. Freddie bereikte bijna 50 interlands, welk aantal hij zeker gehaald zou hebben als deelname aan de Olympische Spelen van Melbourne een feit was geweest voor de Nederlanders.

Het wordt een geweldige dag. De feestcommissie overtreft zichzelf en er is veel belangstelling tijdens de wedstrijd der prominenten. 's Avonds is er een feest in De Schouw met muzikale begeleiding van 'Fiësta Gitana' dat door vele Stichtenaren bezocht wordt. Directeur Campfens van De Schouw voelt haarfijn aan welk een belangrijk feest dit is en heeft een Spaans diner bereid voor de gasten. Voorts is er een Spaanse bartender "die minder begrijpt van het Nederlands als wij van het Spaans". Kortom, een geweldig feest maar geen afscheid van Freddie.

Hij mag zijn stick dan aan de wilgen hebben gehangen, voor SCHC blijft hij actief, onder andere als bestuurslid.

Op 18 april viert Jan van Gooswilligen een klein feestje wanneer hij met een wedstrijd tegen Wales zijn 50e interland speelt. Voor die tijd beslist een prestatie!

Tenslotte nog even de eindstand van de topteams over het seizoen 1963-1964: de dames behalen net niet de tweede plaats in de Promotieklasse in een eindsprint tegen Voordaan: zij komen slecht één puntje tekort. Het Amsterdamse FIT (de hockeyclub van Shell) behaalt het kampioenschap.

Ook de heren missen dat ene puntje, en wel tegen Amsterdam. Een tweede plaats voor SCHC dus.

NIEUWE WIJN IN OUDE ZAKKEN

Waar zouden wij zijn zonder geschiedschrijvers? Redacteuren vormen de spil van de vereniging en dus is het van groot belang dat de redactietafel goed bezet blijft. Met ingang van het nieuwe seizoen 1964-1965 wordt de redactie gevormd door hoofdredacteur Frank Réz en voorts door Jan van de Pol, Annet (Struyck)-Meyer en Wim Wehrmeyer.

Op de algemene ledenvergadering wordt wederom uitgebreid gesproken over de verbouwing c.q. uitbreiding van het clubhuis. De plannen zijn in een vergevorderd stadium. De dameskleedkamer wordt bijna verdubbeld en er komt een tweede douche bij. De open haard in de zaal wordt naar het midden verplaatst, zodat velen om de haard kunnen plaatsnemen. Ook de herenkleedkamers worden uitgebreid en de hoofdingang zal worden verplaatst met een sluis tegen de koude lucht. De verwachting is

Zaalhockey in District Utrecht. SCHC scoort tegen Hilversum, januari 1964.

ARCHIEF HOCKEY SPORT

dat medio 1965 de verbouwing klaar is. SCHC gaat een rommelige tijd tegemoet. Wat betreft de uitbreiding van velden is er nog veel onduidelijkheid. Deze is afhankelijk van het in gebruik nemen van de nieuwe gemeentelijke sportvelden in De Bilt-West. De hoop bestaat dat de velden van BIKO en RKSV Bilthoven volgend seizoen ter beschikking van SCHC komen.

HET IS NIET ALLES GOUD WAT ER BLINKT...

In oktober 1964 zijn de Olympische Spelen in Tokio. Van SCHC zullen daaraan deelnemen Jan van Gooswilligen, Theo van Vroonhoven, Jaap Leemhuis en Frank Zweerts. Zij die al televisie hebben, zet u de deuren open voor hen die dat niet hebben en graag de verrichtingen van 'onze' jongens willen volgen!

Overigens is Tokio voor Nederland teleurstellend verlopen. Zenuwen, pech en gebrek aan productiviteit op de beslissende momenten, zijn waarschijnlijk de belangrijkste oorzaken. Een ervaring rijker, een illusie armer...

Het clubhuis wordt uitgebreid met grotere kleedkamers en een verdubbeling van de zaal.

ARCHIEF SCHC

Uiterst funest voor de 'Golden Boys' is het feit dat in oktober 1964 twee gouden jongens afscheid nemen van het eerste team. Gerard Overdijkink en Eddie Zwier, waarschijnlijk gezwicht voor de drang van vrouw en kinderen, en geschrokken door een overweldigend conditietrainingsschema, gaan een tandje lager spelen. In een wedstrijd van SCHC/Amsterdam tegen Breda toont het tweetal nog eenmaal z'n kunstjes. Gerard scoort driemaal, Eddie eenmaal en daarmee zetten zij een welverdiend punt achter hun tophockeycarrière.

UIT DE BESTUURSVERGADERING VAN 1965

Een verscheidenheid aan onderwerpen komt ter tafel. Allereerst staat de verbouwing van het clubhuis nog sterk in de belangstelling. Ijs en weder dienende zal komende week (19 februari) het pannembier geschonken kunnen worden voor het nieuwe dak. Er wordt opgemerkt dat het beslist een voordeel is dat de voorzitter en de architect één en dezelfde persoon

is. Geen steen is beroerd zonder goedkeuring van Hans Blijdenstein, aan wie de vereniging veel dank en kosteloze energie verschuldigd is. Ook de mogelijkheid tot het spelen van zaal hockey wordt overwogen en misschien kan dit binnen een paar jaar wel in onze eigen gemeente!

LEDENTAL STIJGT

In de Hockey Sport wordt het ledenaantal bekendgemaakt van de diverse clubs in Nederland. SCHC, in 1963 nog 377 leden, heeft er in 1964 alweer 420 en staat daarmee op de 17e plaats. Met een nog steeds groeiend aantal inwoners in Bilthoven is de verwachting dat dit aantal de komende decennia flink zal stijgen!

HARLEKIJNSHIRT WORDT NIEUW HERENCLUBTENUE

Daarnaast is er sterke behoefte aan een halfverhard veld met verlichting. Plannen genoeg dus. Een ander punt van discussie vormt het nieuwe clubkostuum.

Meisjes A in 1966 zit boordevol talenten. Vlnr: Staand Tessa de Boer, nnnnn, Patricia Gülcher, Joyce de Witt Puyt nnnn, nnnn, Coach Anneke Leemhuis.

Gekniel: Frederiek Tange, Karin Koetser, Joleen Boomgaard, Tineke Boomgaard en Elisabeth Van Linden van Sprankhuizen. ARCHIEF SCHC

Heren 1 is enige jaren geleden in een nieuw shirt gaan spelen om een betere herkenbaarheid op het veld te bereiken. Het bestuur stelt voor dit shirt voor alle heren en jongens verplicht te stellen omdat vele clubs in hetzelfde pauwblauw spelen (Laren, Kampong etc). Met het nieuwe shirt zijn deze bezwaren uit de wereld en daarom zal met ingang van het nieuwe seizoen 1965-1966 het nieuwe clubtenue er als volgt uitzien: voor de heren een rood shirt met blauwe mouwen (pull-polo model), een zwarte broek en rood-blauw geringde kousen. Bij de dames bestaan er echter twee stromingen. De ouderen willen het tenue laten zoals het is, doch de jongeren willen hetzelfde shirt als de heren. Men stelt voor via een stemformulier te stemmen. De rok zal zwart en gérend zijn, terwijl de kousen, in verband met slank afkleden van de benen, blauw met een rode boord zullen zijn. Namens alle meisjes laat Cathy Roosjen in De Stichtenaar weten dat ze tegen het nieuwe shirt is, want “niemand heeft er behoefte aan er als een harlekijn bij te lopen en verder zijn de meisjes tegen tricot shirts want dat vinden ze onesthetisch...” De dames hoeven zich echter geen zorgen te maken. De damesshirts blijven pauwblauw en niemand speelt in tricot, ook de heren niet.

MULTIFUNCTIONEEL SPORTGEBOUW?

De Gemeente heeft inmiddels plannen voor het bouwen van een sport-hal. Het schetsontwerp omvat een ovaalvormig theater. Zaaltes voor theater, toneel en muziek, maar ook een café-restaurant. Het moet voor allerlei doeleinden gebruikt kunnen worden, dus ook voor ijsrevue, tentoonstellingen en sportbeoefening. De gedachten gaan daarbij ook uit naar zaalhockey. Een technische commissie, waarin onder andere SCHC-voorzitter Hans Blijdenstein zitting heeft, is bezig met het kiezen van de vloeren voor de sportbeoefening. De ontwikkelingen zijn al zodanig gevorderd, dat er binnen afzienbare tijd een dergelijk multifunctioneel gebouw in onze gemeente kan staan.

De werknaam voor het gebouw is voorlopig Agora. De plannen gaan echter niet door en het ontwerp wordt met veel gejuich binnengehaald door de nieuwe polderstad Dronten, en krijgt de naam: De Meerpaal.

EEN NIEUWE COACH VOOR HEREN 1

Het bestuur maakt bekend dat Henk Bouwman voor komend seizoen 1965-1966 de nieuwe coach van Heren 1 wordt. Hij startte bij Bloemendaal en hockeyde later bij Union. De naam Bouwman behoeft eigenlijk geen verdere aanbeveling. Velen hebben genoten van de briljante

Keeper Jelle van der Zee werkt stijlvol de bal weg op de voorpagina van Hockeysport.

ARCHIEF HOCKEY SPORT

staaltjes hockey, vertoond in club- en interlandwedstrijden, waar hij als dirigent van de voorhoede een spelinzicht en techniek demonstreerde zoals men dat tegenwoordig helaas nog maar zelden ziet. Henk kwam vele malen voor het Nederlands elftal uit en maakte deel uit van vier (!) Olympische ploegen en beschikt derhalve over een uitgebreide hockeyervaring, waarvan Stichtsche kan profiteren.

De eerste elftallen spelen m.i.v. seizoen 1965-1966 met de volgende spelers/speelsters:

Dames 1 (Promotieklasse A):

Hanneke Nolle, Saskia Leemhuis, Marianne Bordes, Tineke Boosman, Fuus Verloop, Anneco Blanson Henkemans, Jantien Tange, Eva Johan Gülcher, Judith Zweerts, Freda Blijdenstein, Rinske Terwee.

Heren 1 (1e klasse):

Jelle van der Zee, Karel Meyer, Jaap Leemhuis, Jan van Gooswilligen, Jan Menzo de Muinck Keizer, Eddie Zwier, Gerard Hylkema, Alder Geensen, Frank Zweerts, Theo van Vroomhoven en Wouter Runne.

In het hoofdbestuur hebben thans zitting:

Hans Blijdenstein, voorzitter; Mary Donselaar, secretaresse; Teddy Dubru, penningmeester; Freddie Hooghiemstra, vice-voorzitter; Gerard

Overdijkink, commissaris en Sjoerd van der Zee, terreincommissaris. Voorts is Freddie voorzitter van het hockeybestuur en Gerard van het cricketbestuur.

De Stichtenaar maakt melding van twee wijze heren die vertrekken van SCHC.

Auke Bloembergen vertrekt na zijn promotie naar Leiden om daar een professoraat te gaan bekleden. Hiermee verliest SCHC een actief lid. Lange tijd was hij als één van de Bloembergen-brothers een steunpilaar voor het eerste, later voor het tweede en tenslotte als grote animator en organisator van het veteranenhockey, terwijl hij ook cricket speelde en enige tijd De Stichtenaar verzorgde. Het onderwerp van zijn 'dissertatie', "Schadevergoeding bij onrechtmatige daad" heeft niets met sport te maken. Dit is tegenstelling tot de andere promovendus Jan van Gooswilligen, die naast een onderzoek naar de fysieke gesteldheid van rekruten ook sportlieden onderzocht en hun trainingsmethoden onder de loep nam.

We zullen hen voortaan maar met "U" aanspreken...

Oud SCHC 1 combinatie tegen Dames Veteranen. Staand vlnr: Annet Meijer, Ingeborg Köllen, Lies Schreuder, Tineke Hijmans, Dieuwke van Esveld, Daisy Tjebbes, Joke Russel, Anita Burger, Goke van Soest, Lida Vos- Klijn, Jet van Daalen- Koers, Mieke Prins, Hanneke Kodde. Gekniel: Jorien de Kruyff, Fuus Verloop Sr, Tillemijn Geensen-Zwaardemaker, Vic van Bennekom, Ineke van Rijn, Els Rutten, Marguerite Overdijkink, Rieneke Heslinga en Lonnie Buss. ARCHIEF FAMILIE GEENSEN

Freddie Hooghiemstra (1931-1990): Zelfdoener, charmant, gedreven

Als Freddie Hooghiemstra op 11-jarige leeftijd in Bilthoven met de onbegrijpelijke dood van zijn vader wordt geconfronteerd, zal hij zich zo verlaten hebben gevoeld, dat hij lijkt besloten te hebben het voortaan dan maar alleen te doen. Het zal zijn levensloop verder bepalen. Freddie ontwikkelt een ambitie die ongeëvenaard is. Hij maakt zijn middelbare school af, volgt een cursus handelskennis en trekt op zijn 17e naar Amerika, waar hij stages loopt in de technische industrie. Op school heeft hij al de hockeysport ontdekt. Hij wordt eerst lid van Voordaan, maar stapt in 1943, als hij met 12 jaar oud genoeg is, over naar Stichtsche. Hij is snel, gretig en doelgericht, rookt niet, drinkt niet en toont een unieke gedrevenheid. Hij is de eerste Stichtenaar met een trainingspak en loopt hard in de bossen van Bilthoven. Freddie stijgt uit boven het studentikoze hockeygedoe, waarbij sportsmanship fuiven, slordige kleding en biertjes na de wedstrijd betekent. In 1952 verovert Freddie als rechtsbuiten een plaats in het Nederlands Elftal, tussen grote Haagse en Olympische namen als Roepie Kruize, Dik Esser, Dré Boerstra en Han Drijver. Freddie Hooghiemstra wordt een nationaal Bilthovens idool. Twee bijna-Olympiades (Helsinki 1952 en Melbourne 1956) en één echte (Rome 1960) en 43 interlands volgen. In 1959 behaalt Stichtsche, dankzij Freddie's gedrevenheid als speler, jeugdtrainer en bestuurslid, zelfs het landskampioenschap.

Zakelijk weet hij een succesvol eenmansbedrijf op te bouwen in de koffieautomatenbranche en in 1987 slaagt hij er in op eigen kracht van het vervallen natuurbad De Biltse Duinen een flitsend golfpark te maken. Verlieft op een golfmeisje met handicap 2 droomt hij er daarna van met haar een Belgisch kasteelgolfpark op te bouwen. Helaas gaat de koop op het nippertje niet door en ook de liefde blijkt niet duurzaam. Terwijl hij bezig is zijn automatenbusiness te verkopen en volop plannen heeft alsnog in het buitenland een groots golfimperium op te zetten, bezwijkt op 21 oktober 1990 het goddelijke en genereuze idool van Stichtsche, 59 jaar oud, aan een hartstilstand op de golfbaan van Rijswijk.

Freddie Hooghiemstra. FOTO SJAAK RAMAKERS

De totstandkoming van Het Wonder van Bilthoven werd mede mogelijk gemaakt door

Bloemers Nassau
www.bloemernassau.com

Groep

★ Heineken®

W.P. Stewart & Co.
A value approach to growth investing
www.wpstewart.nl